

СИНАМ

Міні-поема

А сини у світи йдуть і йдуть.

І назад не вертають...

В. Стус

1

На сонячній маківці долі
Хлопчина малює волю.
Так затишно сонцю, затишно,
Так весело хлопцю, весело.
Ще вік не рахується втратами,
А тільки піснями і віршами.

2

Що знали вони про вічність?
Було сорок років на двох,
Як небо сипнуло у вічі
Синь свою, як горох.

Бігли-бігли та й зупинилися,
Падали обличчям до хмар.
А матері все молилися,
Гартували сердечний жар.

Як спати спокійно, вірою
Наповнювати серця,
Коли вже летять до вирію
Лелеки з очима Творця?

3

Творити чи не творити?
Гамлет тут не зарадить.
Бракує слів говорити,
І не радіє радість.

А треба однак якось жити,
Не жевріти, а по-справжньому,
І хліб випікати житній,
І годувати відважних.

4

Суша трава, прим'ята м'ята,
Червоний жайвір на плечі.
Не всі верталися солдати
Додому. Танули в ночі.

Текли хвилини з неба в Лету,
Не озивалися дзвони.
Суша трава. Жорстоке літо.
І на війні, як на війні.

5

Гармати тепер мовчали
І не було прощань.
Сокіл кружляв ночами –
Степ причащав.

Соколе мій крилатий,
Перший ти звідав гарт,
Коли спочили солдати
Од відчайдушних втрат.

Соколе мій, Вітчизна
Спить на твоїм крилі.
Двері зорі відчинені.
Наші сини живі.

6

Високі води сподівань...
Що відчуваєте, сновиди?
Приснився сніг. Він освятив
Усі тривоги, зради, кривди.

Земля солона від крові.
Ударять дзвони – щезне нечисть.
Рядку невтоленний, живи!
За поворотом суму – вічність.

Високі води сподівань...
Прийде й на нашу долю свято.
Під снігом втомлена трава
Прокинеться живим зернятком.

7

Який це час? У полі, на хресті
По ворону, по суму, по печалі.
І так журливо й холодно ночами,
Хоч немовлятку в пригорщі рости.

Тепліше там, у мами, біля серця,
А тут окопи, постріли. Війна.
За крок до волі і за крок до смерті –
Невиліковна, не твоя вина.

Сини ідуть, додому не вертають,
І небо, і земля – мов чужина.
Вони листи від матерів гортають,
Що проростають на дорогах, на

Усіх шляхах, що від зорі до серця,
На перехрестях смутку і біди.
Лише любов врятує їх від смерті.
Лише любов наказує: «Ідіть!»